

Ngày Tháng Buồn Hiu

Ngọc Ánh

Lời Giới Thiệu

Ngay từ đầu trang tác giả đã xác định mình, là con gái trong một 'gia đình cách mạng' qua hai thời kỳ chống Pháp và chống Mỹ như nhiều gia đình khác tại Miền Nam. Sau biến cố 75, tác giả lúc ấy là cô gái còn rất trẻ chưa qua tuổi hai mươi, nhưng thảm trạng xã hội thời bấy giờ đã khiến cô không thể khoanh tay ngồi yên nhìn đồng bào Miền Nam mình phải chịu bao điều bất công áp bức khốn khổ trong chế độ Cộng sản, đồng thời cô phải sống trong một gia đình cách mạng. Đáng lẽ ra cô chấp nhận cái lý lịch trong sạch có nhiều ưu thế để tiến thân như bao người trẻ khác mưu cầu cho lợi ích cá nhân, thì cô lại thấy mình bị đè nặng bởi sự xung đột về ý thức hệ, mặt trái của Xã hội chủ nghĩa qua lối hành xử và quan điểm chính trị khác với những sự thật mà cô đã thấy trong cuộc sống hàng ngày. Từ đó tính phản kháng bộc phát khiến cô và gia đình có những khoảng cách không thể hàn gắn được khi cô tự nhận mình bơi "ngược dòng" trong dòng thác cách mạng đang tuôn trào và sẽ nhuộm đỏ tuổi trẻ của Cô và bạn bè cô. Với tinh thần quốc gia vững chắc, lòng bất khuất trước bạo lực, và nhất là sự can đảm dấn thân cho lý tưởng tự do, đánh đổi tuổi thanh xuân trong lao tù Cộng sản với mức án khắc nghiệt nhất trong thời điểm đó, chỉ để đấu tranh giành Tự Do cho đất nước sớm thoát khỏi ách độc tài áp bức mà Cộng sản đã và đang gieo rắc bao tang thương cho dân tộc chúng ta.

Tác giả đã ghi lại một cách trung thực những diễn biến trong bối cảnh xã hội sau ngày Miền Nam bị cường chiếm trong cuốn "Nhật ký mực tím" và nổi đoạn trường của người phụ nữ trẻ trải qua trong những năm tháng lao tù đầy gian nan khốn khổ đã cho thấy lòng kiên cường và ý chí mạnh mẽ của cô học trò năm xưa dám xả thân vì đại cuộc, khiến chúng ta càng thêm cảm phục và tự hào khi tin tưởng rằng chế độ Cộng sản chắc chắn sẽ bị tiêu diệt và Đất nước Việt Nam sẽ có ngày vươn lên hùng mạnh. Cuốn nhật ký "Ngày tháng buồn hiu" của tác giả sẽ không còn buồn hiu khi được mọi người đọc và chia sẻ đến trang cuối cùng như một thông điệp nhắc chúng ta nhớ rằng "Chính nghĩa luôn thắng bạo tàn".

Mỹ Quốc, 30/4/2016

Trần Cảnh Xuân

(Cựu Hiệu Trưởng trường Trung Học Ba Xuyên)

oOo

NGƯỢC DÒNG

Ba tôi là một người Cộng Sản, ông đã tham gia cách mạng suốt hai cuộc kháng chiến trường kỳ chống Pháp chống Mỹ, các chị em tôi lớn lên ở Sài Gòn, nằm trong lòng "địch" nhưng cả nhà đều là những chiến sĩ xung kích trên khắp các mặt trận ở miền Nam cho đến ngày "giải phóng". Má thì nuôi dưỡng cán bộ Việt Cộng, các chị em thì làm giao liên... Sau 30/4/75, ba và chị tôi được đón về từ nhà tù Côn Đảo như những người vinh quang nhất trong ngày vui đại thắng, gia đình tôi là một địa chỉ đỏ của thành phố với nhiều huân chương kháng chiến chống Mỹ được treo đầy tường .. Còn tôi, tôi đã vào tù với cái tội chống kháng chiến chống Mỹ, sự đời có những điều trớ trêu và đau lòng trong cảnh nổi da xáo thịt!

Câu chuyện kể ra thì dài, nhưng đại để như lời khai trong tờ lý lịch của ba tôi "...do thời buổi chiến tranh gia đình ly tán, ba tôi gởi tôi cho cô em nuôi ăn học, nay đất nước hoà bình, ba tôi mang tôi về xum họp ..." Nếu chiếc lá chỉ rụng về cội thì có lẽ không có gì để nói, nhưng đằng này tôi lại không giống như những đứa con trung hiếu của ông, mà lại giống nguy (bởi lẽ gia đình cô tôi trước kia là sĩ quan trong chế độ cũ) như lời phê bình của chị tôi - một cán bộ tuyên truyền:

"Con Ánh nó quen thói tiểu tư sản, tại Cô Sáu cứng chịu nó quá nên tính nết nó ngoan cố bướng bỉnh như vậy."

Và Ba tôi cũng nhận xét trong một buổi họp gia đình: *“Tu tưởng còn lệch lạc, nặng về chủ nghĩa cá nhân, bản thân cần phải tích cực rèn luyện để phấn đấu tiến bộ v...v... và v...v ...”*

Có lẽ chính vì vậy mà ba tôi đã cố gắng để cải tạo đứa con ngược dòng của mình bằng hình thức kiểm điểm, bất cứ một hành động gì sai trái ở gia đình hay trong cơ quan, nghe phản ảnh lại là ba tôi bắt làm tờ kiểm điểm, kể cả những lúc vô tình hát vu vơ một khúc “nhạc vàng”... Nên suốt thời gian đầu về đoàn tụ gia đình tôi không thấy có một ngày vui, chắc cũng không khác gì những binh lính chế độ cũ bị cưỡng bức trong lao tù Cộng sản, ăn cơm bo bo và bị viết miệt mài để nộp cho ba tôi những bản kiểm điểm dài ngoằng, như luận văn để được tốt nghiệp vào trường “Cách Mạng”, dĩ nhiên mỗi lần như thế là tôi đã khổ sở đến độ nào!

Chỉ vài tháng công tác xã hội, sinh hoạt tập thể vớ vẩn, tôi đã được chọn để kết nạp vào Đoàn Thanh Niên Cộng Sản Hồ Chí Minh, điều này lại khiến tôi phản ứng dữ dội, chi đoàn mét về ba tôi và ông đã nổi giận thực sự, ông hét lên: *“Con có biết tại sao con được vào Đoàn không? nhờ ba - nhờ lý lịch cách mạng của gia đình mình, con có biết mọi người vẫn mơ ước được đứng vào hàng ngũ về vang này không, có những anh bộ đội đi suốt từ Bắc vào Nam để chiến đấu, đã đổ biết bao xương máu mà vẫn chưa được kết nạp, còn con, tại sao con không thấy được cái vinh quang đó?”* Lúc ấy tôi đã cố bình tĩnh để nói với ba một câu khẳng khái, *“Thưa ba, chính vì con chưa đổ một giọt mồ hôi nào cho chế độ này, nên con không muốn trở thành người Cộng Sản!”*

Không khí gia đình như nặng nề hơn kể từ khi có tôi hiện diện. Cái khoảng cách mơ hồ nào đó giữa tôi và những người thân ngày thêm rộng dần ra, tôi càng chán nản hơn khi nhìn vào thực trạng xã hội của những năm đầu mới giải phóng, thành phố đầy những người thất nghiệp, hàng hoá khan hiếm, vật giá đắt đỏ, cuộc sống của từng gia đình bị đảo lộn bi thảm, tâm lý người dân luôn hoang mang giao động, có những sự mất mát không thể nào bù đắp được. Tôi nhớ đoạn nhật ký của cô em mới 13 tuổi lúc ấy:

“Bây giờ đến lớp buồn quá, bạn bè đứa nào cũng đòi bỏ học vì nhà nó nghèo, ba nó đi cải tạo, mẹ nó tần tảo không đủ ăn, mỗi lần vào lớp cô giáo hỏi ai là gia đình cách mạng, chỉ có mình rụt rè đưa tay lên giữa bao ánh mắt nhìn, tự dưng mình thấy kỳ kỳ, đâu phải tại mình mà ba nó đi cải tạo đâu, tại giải phóng chớ bộ...”

Không riêng con bé thấy kỳ kỳ mà cả tôi, cả bạn bè tôi nữa, chúng nó vài đứa cũng có hoàn cảnh giống như tôi: Ba đi tập kết trở về, gia đình đoàn tụ, tờ khai lý lịch được mở ra trang mới đầy sáng sủa, đi thi - được cộng thêm điểm, đi làm - chỉ cần gởi gắm các đồng chí là yên tâm ngay, mọi việc trong nhà ngoài phố đều êm xuôi thuận lợi .. Và cũng không ít những đứa khác lặn lội đủ điều bởi cái tội có người thân là ngụy. Tờ lý lịch trích ngang như bản cáo trạng giáng xuống hàng triệu con người những mức án khác nhau tùy theo mức độ tội lỗi của cha, của chồng, của con em đã từng tham gia trong bộ máy ngụy quân ngụy quyền cũ.

Bạn bè họ hàng đang thân thiết với nhau, tự dưng cái rào cản lý lịch làm cho mặc cảm mâu thuẫn, thành kiến thế này thế khác, anh em bà con khác chiến tuyến, bất đồng quan điểm chính trị cũng lạnh lùng lướt qua nhau vì sợ dính líu phiền phức, chưa kể những người ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng sản, lén lút cơm áo gạo tiền để gởi vô bụng tiếp tế cho cách mạng, khi xong chuyện, cách mạng đánh tư sản te tua sập tiệm, đang giàu có bỗng chốc thành kẻ khốn cùng, không một bàn tay nào dám đưa ra giúp đỡ sợ bị vạ lây. Chủ nghĩa lý lịch nó khốn nạn thế đó!

Tôi lại nghĩ đến câu chuyện An Tiêm và những quả dưa đỏ (sự tích của thời còn nhỏ nghe Bà kể chuyện đời xưa) và bâng khuâng tự hỏi tại sao mình không thể có những vụ mùa bội thu mà không cần phép lạ, để chủ nghĩa lý lịch không còn cơ hội tồn tại, không là điều kiện tất yếu để quyết định công hầu khanh tướng cho bọn đương thời? Thực tế của cái thiên đường Xã hội chủ nghĩa đã làm tôi điên tiết chán chường, trong nỗi thất vọng phần nộ tôi không biết đặt niềm tin vào ai bây giờ ngoài cách viết nó ra cho đỡ ám ức, thế là những trang “Nhật Ký Mực Tím” hình thành trong lao tù cách mạng, cái nhà tù lớn nhất của cả miền Nam từ sau tháng Tư đáng nguyên rủa ấy. Trong đôi mắt của một cô học trò tỉnh nhỏ như tôi lúc bấy giờ hoàn toàn không có một thể lực thù địch nào đứng sau lưng để xúi giục mạnh động, tôi viết ra

tất cả những gì mà tôi biết, tôi thấy khi sống trong chế độ giả trá có quá nhiều bất công và nghèo khổ này, sự cảm nhận có thể chủ quan nhưng không có nghĩa là không trung thực khi vẽ nên bức tranh xám xịt phô bày thực trạng tệ hại của xã hội mà tôi đang từng ngày đối đầu với nó. Tôi đã viết trong nỗi xót xa bất lực của chính mình. Cuốn nhật ký được chuyển ra nước ngoài năm 1979 và được in làm nhiều kỳ trong tạp chí “Việt Nam Hải Ngoại” tại San Diego, California cùng năm.

Cuối cùng thì tôi thoát ly cái gia đình cách mạng của mình để trở thành vợ tên phản động. Mọi việc xảy ra đều có nguyên nhân của nó. Thật ra tôi cũng chẳng có tham vọng gì về chính trị, chỉ muốn sự công bằng và bình đẳng, đòi hỏi niềm hạnh phúc ấm no thực sự đến với mọi người. Ngay từ đầu, cái lý tưởng Cộng Sản của Ba tôi đã làm tôi thất vọng, thực chất nó chỉ là những giáo điều rỗng tuếch gian dối, Cộng sản đã lạm dụng cái từ lý tưởng để bơm căng bầu nhiệt huyết của chúng tôi khi họ nói “vận mệnh đất nước đang nằm trong tay các bạn trẻ hôm nay..” nhưng đằng sau đó là Đảng lãnh đạo, chính quyền quản lý và nhân dân làm chủ.

Ôi! Những ông chủ tội nghiệp! Họ đang bị phá sản vì một xã hội tồi tệ với những khó khăn nghèo đói hàng ngày. Sự lừa bịp trắng trợn đã làm tôi chán ngấy, và tôi nghĩ đó là mục đích để tôi quyết định dần thân khi cùng chồng “*Âm mưu lật đổ chính quyền Cộng Sản*”. Tổ chức của chúng tôi bị tan vỡ khi mọi việc chỉ mới bắt đầu và hai vợ chồng đều bị bắt ...

Giai đoạn còn khai cung, tôi gặp một ông cán bộ già đã giảng cho tôi nghe bài học về luân lý khi ông ví tôi như công chúa My Châu, đã đem nỏ thần trao cho giặc, để nước phải mất, nhà phải tan, ngòi sau lưng Triệu Đà, bị Thần Kim Quy chỉ vào mặt “giặc ngòi sau lưng mi chứ giặc ở đâu..” Nghịch cảnh nòi da xáo thịt quả là điều đau xót! Ngay sau khi tôi bị bắt, Ba tôi đã nghiêm khắc từ con. Tôi không trách thái độ cứng rắn của ông bởi vì ông đã hành động đúng với tư cách một người Cộng Sản “*Trung với Đảng, Hiếu với Dân, và chuyên chính với kẻ thù.*” Mặc dù tôi biết Ba tôi cũng rất thương tôi, ông có cái lý của ông và tôi thì không thể chọn con đường nào khác ... Tôi muốn có những quả dưa đỏ như An Tiêm!

Những năm tháng ở trong tù, tôi nghĩ nhiều về những câu chuyện đáng buồn đã qua, thấm thía nỗi đau của sự mất mát, chồng tôi bị tử hình và Ba tôi cũng qua đời sau cơn bệnh nặng. Người chết là hết, chẳng còn oán thù hay giận dữ ... Rồi trong một cõi vô hình nào đó, Ba tôi và anh ấy sẽ gặp nhau, hai người sẽ nói với nhau điều gì về tôi, liệu ba có nói được câu “Ba rất tiếc!” như một nhân vật trong “Love Story” khi mọi việc đã muộn màng. Vâng, thưa Ba - con cũng rất tiếc, hãy tha lỗi cho con.
An Tiêm!

Định vào nhà nhưng thoáng thấy bóng tên Công an đứng đầu hẻm, tôi linh tính có gì đó bất thường, vội rẽ xe hướng khác đập một mạch ra ngã bảy, quanh quẩn hàng giờ trên đường mà không biết đi đâu, lòng bồn chồn khó chịu khi nghĩ tới VyDân ở nhà một mình, chắc thằng bé đang đối xử, trái tim tôi như nghẹn lại khi nghĩ đến những bất trắc sắp xảy ra, phải về thôi dù biết sẽ bị bắt với mớ tài liệu và cây AK dẫu trong bếp, (trời dung đất rùi anh mới mang về tối hôm qua, chúng tôi chưa kịp đem đi).

Căn nhà im lặng đến ngột ngạt, giọng Má Sáu khe khẽ “*Công an kêu nó lên phường có chuyện gì đó không biết*”, Má không biết nhưng tôi biết, chấp nhận vào cuộc là đối đầu với rùi ro mà, tôi đưa VyDân cho Má và vội chạy lên lầu đốt tài liệu, không nhiều lắm nhưng có khói, đang tháo cuộn phim ra thì nghe tiếng chân chạy rầm rập lên cầu thang, bọn chúng đã tới, tôi đá cuộn phim vào gầm giường. Thế là hết! Mọi chuyện có vẻ như bắt đầu hơn là kết thúc, không hiểu sao tôi lại nghĩ như vậy.

Căn phòng chật cứng người, Công an phường, quận và cả Công an ngoài Thuận Hải nữa, sao nhiều vậy ta? Tôi nháy mắt với anh “*chỉ hai đứa mình thôi nhé*”. Tài ngồi trên ghế, tay bị trói ra sau, gương mặt anh bình thản lạnh lùng, Vy Dân khóc, tôi bỗng thằng bé đổ ầu ơ, thấy mình kiên nhẫn hết sức, bọn chúng đọc lệnh bắt và tiến hành xét nhà, mọi thứ đều bị xới tung lên, tôi băng quơ ngó về hướng bếp, tiếng nôi niều khua leng keng, cái bao nylon bị lôi ra khỏi đồng cũi, tên Công an rít lên giận dữ, nó thúc báng súng

vào hông anh hầm hừ “*mày nói nhà mày không có súng, thế cái này của ai hả, của ai?*” Sự phẫn nộ trào dâng khi thấy anh bị hành hung, tôi điên tiết hét lên “*Của tao đấy*”.

Nó quay qua tát tôi một cái đau điếng “*Tao không hỏi mày!*” (thằng Nghi, tôi nhớ chính xác tên nó khi còn làm trong phường), anh đứng bật dậy như một phản ứng bảo vệ, hai tên khác kéo ghì anh xuống, lúc đó tôi lỏng lẻo như con thú bị thương “*Mày là thằng hèn khi đánh một phụ nữ như tao, cái tát của mày làm tao trở thành anh hùng đấy Nghi à!*” Có ai đó lên tiếng can ngăn, và kéo nó ra sân, trong cơn giận sôi gan, tôi nghĩ lúc này mình có thể ăn được thịt người!

12 giờ đêm, mọi chuyện khám xét tạm xong, tôi quơ vôi hộp sữa và mấy gói bột gạo lứt cho Vy Dân, vài bộ đồ cho anh ... Giã từ căn phòng nhỏ chứa đầy kỷ niệm một thời của chúng tôi, giã từ Tình Yêu-Hạnh Phúc và cả Lý Tưởng ngập tràn, tôi tự hào đứng cạnh anh với mớ ngổn ngang “tang vật” để chụp một tấm hình duy nhất đầu tiên và cũng là cuối cùng, tôi gát tay trên vai anh, mắt nhìn thẳng mặt bọn Công an thách thức, dù lòng tôi đau nhói khi biết mãi mãi chúng tôi không còn cơ hội nào khác để sống bên nhau. Cả nhà lên xe về phòng tạm giam ở quận 10. Con đường Trần Quốc Toản trong ánh đèn vàng vọt hiu hắt lúc nửa đêm sao mà hoang vắng quá! Xe quẹo qua một khúc quanh và tôi nhận ra quán cà phê quen thuộc mà hai đứa đã từng đến đó sau khi nắm tay nhau đi lang thang khắp phố Sài Gòn. Ôi chút kỷ niệm ngọt ngào trong giờ phút bi thảm này!

Chấp nhận cuộc chơi mà, chuyện thua thắng cũng bình thường thôi, ít ra trong chuyến xe cuối cùng này mình cũng còn có nhau, “chúng ta đã đi, đã thấy và đã thắng (dù chết)” chỉ thương cho thằng bé, nó bị vạ lây vướng vào ngục tù theo ba mẹ vì không có sự chọn lựa nào khác, nó còn quá bé nhỏ để cảm nhận biến cố đau buồn này của gia đình, sợi dây dù quái ác xiết chặt tay anh ra sau, tôi đặt đầu Vy Dân ngã vào đùi anh, thằng bé ngủ say trong hơi ấm của ba mẹ, chiếc xe lao đi trong đêm khuya như mũi tên được bắn về phía trước.... Cả ba chúng tôi đang đưa trong số phận kẻ lưu đày.